

Globalismus a jeho projevy: Muslimové dávají najevo, že Francie je jejich. Policisté jen pasivně přihlížejí.

Autor: Peter Goodchild

Postupný rozklad západní civilizace lze pozorovat na celé plejádě vzájemně souvisejících politických jevů: multikulturalismu, globalismu, „otevřených hranicích“ či mizení národů. Většina obyvatel Západu však žije v iluzorním světě. I když třeba v televizi nebo na počítači „sledují zprávy“, neuvědomují, že hlavní zpravodajské kanály bez výjimky patří obrovitým korporacím, jež mají své vlastní skryté globalistické cíle. Většina lidí dnes nečte seriózní knihy, takže jejich kontakt s informacemi, které jdou skutečně do hloubky, je přinejlepším omezený. Když na ně trochu zatlačíte, obvykle se dočkáte odpovědi ve smyslu „No, já si myslím...“

Domnívají se, že lidé evropského původu nesou vinu za celá staletí poměrně nejasně definovaných zločinů, mezi něž se dost možná počítají i třeba abeceda, vzdělání, demokracie, moderní medicína či věda. Soudí, že svět by měla řídit osvícená diktatura a všechnu historii, národní cítění, rodičovství a dokonce i pohlaví je třeba z našich mozků vymazat.

Někdy kolem roku 4000 př. n. l. se ve stepích severně od Černého moře objevil lid, kterému dnes říkáme ranní Indoevropané (nebo, chcete-li, Árijci). Ti jako první lidská skupina vyráběli železné (ne už bronzové) zbraně a využívali koňmi tažené vozy. Snad právě za tímto účelem také jako první zdomestikovali koně. Koncem druhého tisíciletí př. n. l. došlo v této skupině k rozdělení na východní (Peršané) a západní Indoevropany (Řekové) – jinými slovy na Asiaty a Evropany.

Řecký historik Hérodotos v 5. století př. n. l. na toto rozdělení odkazuje při svém rozsáhlém výčtu rozdílů mezi Peršany a Řeky. Zatímco pro perské prostředí podle něj byla typická despotie, Řecko bylo zemí relativní svobody, sobě rovných šlechticů a demokracie

Dědicové tohoto západního odkazu jsou však dnes ve velké části Evropy i Severní Americe na ústupu. Praktikuje se zde totiž „multikulturalismus“, což je ve skutečnosti jen vzletné označení demontáže „kultury“ a **zániku Západu**. Ve školách dnes mladé školáky vedou k hanbě za své předky a všechny společenskovědní předměty mají za cíl ukázat na „vinu“ lidí, kteří po tisíciletí rozvíjeli západní civilizaci. Jak k této neblahé proměně došlo?

Při hledání odpovědí musíme mít na paměti, že většina západních zemí už dávno nejsou skutečné demokracie, ale chabě maskovaný systém vlády jedné strany. Elity z řad domněle levice i pravice k sobě mají velice blízko: jedí ve stejných restauracích, uzavírají spolu manželství a hrají golf na stejných greenech. Stálo by za pokus během voleb sepsat všechny slogany, promíchat je a následně vyzvat náhodně zvoleného člověka, aby je přiřadil ke správným stranám. Nejspíš by to pro něj byl až nemožně obtížný úkol.

Ve skutečnosti platí jen jediné heslo: „Víc lidí = lepší byznys.“ Proto musí počet obyvatel neustále růst. Cena za přelidnění a překotnou imigraci je značná: vyšší nezaměstnanost, ničení životního prostředí, nedostatek bydlení, dopravní problémy, přetížené sociální služby, růst zločinnosti, ubývání vodních zdrojů a nezastavěné půdy i zdrojů jako takových. Příliš husté zalidnění má za následek také zhoršování psychického zdraví, s tím jak jsou naše nervy napínány až k prasknutí.

Scéna pro úpadek byla připravena snížením intelektuální kapacity. Většina lidí už je dnes bohužel stěží schopna nějaké reakce. Jednu z hlavních příčin této sestupné spirály hledejme ve skutečnosti, že většina lidí dnes vlastně nikdy nedospěje. Vytvořili jsme svět jakési kulturní **neotenie**: prodloužené dětinskosti a „snižování náročnosti“ od kolébky po rakev. „Neotenie“ v biologii označuje zachování si mladistvých prvků a vlastností dlouho do dospělosti. U lidí se vyskytuje přirozeně: vždyť dospívání každému dítěti trvá mnoho let. Většina moderní politické propagandy však dnes lidi záměrně či bezděčně udržuje ve stavu dětinské pošetilosti.

Civilizace bývá obvykle definována existencí psané formy jazyka. Masivní pokles zájmu o seriózní texty je tak neklamnou známkou úpadku západní civilizace. Lidé už zdaleka nečtou tolik jako dřív. Málokdo se navíc cítí provinile, když si místo toho, aby si knížku X přečetl, si raději pustí film, natočený na motivy knihy X.

Podobné trendy se projevují i ve formálním vzdělávání. Univerzity kdysi mladým lidem měly otevírat obzory prostoru a času. Dnes jde spíš o trénink obsluhy pokladny. I sami učitelé nezřídka bývají jen snadno nahraditelní nádeníci.

„Vzdělání“ nového stříhu si mnohem víc než na obsah potrpí na formu: učitelé se obávají možného nařčení z některé z forem moderního kacířství natolik, že studentům raději mnoho opravdových informací nepředávají. Průměrný mladý člověk v moderním světě tak sice stráví nad školní prací nespočet hodin, většina z toho ale vyjde nazmar, protože zaměstnání čekající

na konci této cesty schopnost myslet nevyžaduje. **Moderní vzdělání věnuje na úkor skutečného učení podstatně větší prostor indoktrinaci.**

Jakákoliv podoba „nacionalismu“ či projev hrdosti na vlastní zemi jsou u bělochů zcela nežádoucí. Zlehčovány pak jsou i všechny podoby evropské etnické či náboženské příslušnosti. Celá západní kultura je terčem neutuchající kritiky a Západané jsou spojováni s kolonialismem. Jeho náprava probíhá prostřednictvím oslavy nezápadních kultur. Nový konsenzus praví, že „všechny kultury jsou rovnocenné“.

Levičáci jsou přesvědčeni, že všechny kultury jsou nějakým způsobem – těžko to vysvětlit – rovnocenné. Ve své naivitě nemohou uvěřit, že mnohé z nich jsou kruté a nesnášenlivé, ustrnulé v negramotné mentalitě staré tisíc let. Dnešní obyvatelé Západu nedokáží pochopit, jak by mezi smýšlením jednotlivých kultur mohly být takové ohromné rozdíly. Mediální mainstream tomuto nepochopení dále napomáhá, když mlčením přechází znásilňování, mrzačení, vraždění a další akty barbarismu, ke kterým v tomto světě dochází.

Většina lidí nemá hlubší historické povědomí, a tak neví, že krutost je nedílnou součástí dějin. Už před mnoha tisíciletími vznikaly různé civilizace na Předním východě: Egypt, Babylon, Asýrie, Persie a tak dále. Na konci válek vedených mezi městskými státy bývalo zvykem mužské obyvatele poraženého města popravovat. Mezi oblíbené metody usmrcení patřilo třeba i naražení na kůl. Toto starodávné smýšlení ještě zcela nevymizelo, lidé na Západě však chtějí věřit, že svět bez výjimky obývají lidé, kteří listují časopisy tištěnými na křídovém papíře a sledují nejnovější intelektuální trendy. Ve skutečnosti ale v moderní době platí, že obdoba aktu „snášenlivosti“ v jedné zemi by v jiné znamenala jistý rozsudek smrti.

Samuel P. Huntington ve svém slavném díle *Střet civilizací a proměna světového řádu* poznamenává, že „ať se podíváme na islámském pomezí kamkoliv, mají tam muslimové potíže s poklidným soužitím se svými sousedy“. Před několika desetiletími pojal Charles de Gaulle skvostnou myšlenku importovat z rozpadající se francouzské říše na severu Afriky muslimy, aby tak vybudoval svazek Evropanů s muslimy, který by se mohl silou rovnat dokonce i světové velmoci, Spojeným státům. A Francie, stejně jako mnoho dalších zemí, platí cenu za rozhodnutí politiků, kteří se zříkají veškeré zodpovědnosti.

Obecný plán zní jasně: vymazat z povrchu zemského všechny stávající bělošské země. Proto ve zprávách do omrzení slycháme slova jako „bílý/běloch“, „rasa“, „etnický“ nebo „nacionalista“ výhradně v negativním kontextu. Až se konečně podaří rozdrtit zbylé „rebely“ (tj. nás), budou mít budovatelé „Jednoho světa“ konečně volné ruce k nastolení všemocné vlády, v jejichž rukou se budou sbírat všechny nitky.

Široká veřejnost se rychle naučila „držet hubu a krok“, a tak hlasitě mlčí. Přesvědčit sám sebe o vlastní podřadnosti nevyhnutelně vede také k pevnému přesvědčení, že někdo jiný je nadřazený, tak jak to političtí manipulátoři plánují. Je nejvyšší čas probudit se. **Kdo si neváží sám sebe, nemůže nic jiného čekat ani od ostatních.**

Úvaha Petera Goodchilda *Globalism = Destruction Of Western Civilization* vyšla na stránkách

Council of European Canadians 8. ledna 2019.